

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' ר"ט

ערב ש"ק פ' נח, אדר"ח מר-חשון ה'תשע"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושבע שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ו שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' מרדכי אברהם הכהן שיחי'

וזוגתו מרת רבקה לאה תחי'

כ"ץ

לרגל יום השנה לנישואיהם,

ש"ק פ' נח, בדר"ח מ"ח, ה'תשע"ח

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

* * *

לזכות

הו"ח ר' ברוך אהרן בן דינה שיחי'

לרפואה שלימה וקרובה תיכף ומיד ממש

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

ההוראה מהנהגתו של נח שלא המתין לציווי ה' / משיחת ש"פ חוקת החשמ"ה

6

זמן הגאולה

ההוראה משבת ראש חודש מר - חשון / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11

המעשה הוא העיקר

חוספת זהירות והידור בקידוש לבנה / הוראות למעשה בפועל

12

וילחום מלחמת ה' - וינצח

"הרצחת וגם ירשת"? / קטעי שיחות בענין שלימות העם והארץ

14

כתב יד קודש

כלל בפרש"י בכתיב חסר / צילום נדיר ממענות הרבי לשאלות המניחים בשייכות לפרשתנו

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי

ולזכות הרד"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחי

ובנותיהם רחל בת חיה מושקא ולאה שרה בת חיה מושקא שיחי

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, ועבדי בן חי' רחל שיחי

(1) יוסף לא יצא לעולם
 (2) כתיב ב"ה
 (3) כתיב ב"ה
 (4) כתיב ב"ה
 (5) כתיב ב"ה
 (6) כתיב ב"ה
 (7) כתיב ב"ה
 (8) כתיב ב"ה
 (9) כתיב ב"ה
 (10) כתיב ב"ה
 (11) כתיב ב"ה
 (12) כתיב ב"ה
 (13) כתיב ב"ה
 (14) כתיב ב"ה
 (15) כתיב ב"ה
 (16) כתיב ב"ה
 (17) כתיב ב"ה
 (18) כתיב ב"ה
 (19) כתיב ב"ה
 (20) כתיב ב"ה
 (21) כתיב ב"ה
 (22) כתיב ב"ה
 (23) כתיב ב"ה
 (24) כתיב ב"ה
 (25) כתיב ב"ה
 (26) כתיב ב"ה
 (27) כתיב ב"ה
 (28) כתיב ב"ה
 (29) כתיב ב"ה
 (30) כתיב ב"ה
 (31) כתיב ב"ה
 (32) כתיב ב"ה
 (33) כתיב ב"ה
 (34) כתיב ב"ה
 (35) כתיב ב"ה
 (36) כתיב ב"ה
 (37) כתיב ב"ה
 (38) כתיב ב"ה
 (39) כתיב ב"ה
 (40) כתיב ב"ה
 (41) כתיב ב"ה
 (42) כתיב ב"ה
 (43) כתיב ב"ה
 (44) כתיב ב"ה
 (45) כתיב ב"ה
 (46) כתיב ב"ה
 (47) כתיב ב"ה
 (48) כתיב ב"ה
 (49) כתיב ב"ה
 (50) כתיב ב"ה
 (51) כתיב ב"ה
 (52) כתיב ב"ה
 (53) כתיב ב"ה
 (54) כתיב ב"ה
 (55) כתיב ב"ה
 (56) כתיב ב"ה
 (57) כתיב ב"ה
 (58) כתיב ב"ה
 (59) כתיב ב"ה
 (60) כתיב ב"ה
 (61) כתיב ב"ה
 (62) כתיב ב"ה
 (63) כתיב ב"ה
 (64) כתיב ב"ה
 (65) כתיב ב"ה
 (66) כתיב ב"ה
 (67) כתיב ב"ה
 (68) כתיב ב"ה
 (69) כתיב ב"ה
 (70) כתיב ב"ה
 (71) כתיב ב"ה
 (72) כתיב ב"ה
 (73) כתיב ב"ה
 (74) כתיב ב"ה
 (75) כתיב ב"ה
 (76) כתיב ב"ה
 (77) כתיב ב"ה
 (78) כתיב ב"ה
 (79) כתיב ב"ה
 (80) כתיב ב"ה
 (81) כתיב ב"ה
 (82) כתיב ב"ה
 (83) כתיב ב"ה
 (84) כתיב ב"ה
 (85) כתיב ב"ה
 (86) כתיב ב"ה
 (87) כתיב ב"ה
 (88) כתיב ב"ה
 (89) כתיב ב"ה
 (90) כתיב ב"ה
 (91) כתיב ב"ה
 (92) כתיב ב"ה
 (93) כתיב ב"ה
 (94) כתיב ב"ה
 (95) כתיב ב"ה
 (96) כתיב ב"ה
 (97) כתיב ב"ה
 (98) כתיב ב"ה
 (99) כתיב ב"ה
 (100) כתיב ב"ה

ועד התורה בלח"ק

דודורה אלי - הרי חסרון זה הוא מעלה.

יחסי"ה הרי מרובה בענין של מעלה - דורם של צדיקים כו' , ואף שפרדש חסרונן

עדיין לא תפסנו: מהו הביאור בנודע לפסוק "לדרה פולטי"י, מרוב כתוב רש"י

(1) יוסף לא יצא לעולם
 (2) כתיב ב"ה
 (3) כתיב ב"ה
 (4) כתיב ב"ה
 (5) כתיב ב"ה
 (6) כתיב ב"ה
 (7) כתיב ב"ה
 (8) כתיב ב"ה
 (9) כתיב ב"ה
 (10) כתיב ב"ה
 (11) כתיב ב"ה
 (12) כתיב ב"ה
 (13) כתיב ב"ה
 (14) כתיב ב"ה
 (15) כתיב ב"ה
 (16) כתיב ב"ה
 (17) כתיב ב"ה
 (18) כתיב ב"ה
 (19) כתיב ב"ה
 (20) כתיב ב"ה
 (21) כתיב ב"ה
 (22) כתיב ב"ה
 (23) כתיב ב"ה
 (24) כתיב ב"ה
 (25) כתיב ב"ה
 (26) כתיב ב"ה
 (27) כתיב ב"ה
 (28) כתיב ב"ה
 (29) כתיב ב"ה
 (30) כתיב ב"ה
 (31) כתיב ב"ה
 (32) כתיב ב"ה
 (33) כתיב ב"ה
 (34) כתיב ב"ה
 (35) כתיב ב"ה
 (36) כתיב ב"ה
 (37) כתיב ב"ה
 (38) כתיב ב"ה
 (39) כתיב ב"ה
 (40) כתיב ב"ה
 (41) כתיב ב"ה
 (42) כתיב ב"ה
 (43) כתיב ב"ה
 (44) כתיב ב"ה
 (45) כתיב ב"ה
 (46) כתיב ב"ה
 (47) כתיב ב"ה
 (48) כתיב ב"ה
 (49) כתיב ב"ה
 (50) כתיב ב"ה
 (51) כתיב ב"ה
 (52) כתיב ב"ה
 (53) כתיב ב"ה
 (54) כתיב ב"ה
 (55) כתיב ב"ה
 (56) כתיב ב"ה
 (57) כתיב ב"ה
 (58) כתיב ב"ה
 (59) כתיב ב"ה
 (60) כתיב ב"ה
 (61) כתיב ב"ה
 (62) כתיב ב"ה
 (63) כתיב ב"ה
 (64) כתיב ב"ה
 (65) כתיב ב"ה
 (66) כתיב ב"ה
 (67) כתיב ב"ה
 (68) כתיב ב"ה
 (69) כתיב ב"ה
 (70) כתיב ב"ה
 (71) כתיב ב"ה
 (72) כתיב ב"ה
 (73) כתיב ב"ה
 (74) כתיב ב"ה
 (75) כתיב ב"ה
 (76) כתיב ב"ה
 (77) כתיב ב"ה
 (78) כתיב ב"ה
 (79) כתיב ב"ה
 (80) כתיב ב"ה
 (81) כתיב ב"ה
 (82) כתיב ב"ה
 (83) כתיב ב"ה
 (84) כתיב ב"ה
 (85) כתיב ב"ה
 (86) כתיב ב"ה
 (87) כתיב ב"ה
 (88) כתיב ב"ה
 (89) כתיב ב"ה
 (90) כתיב ב"ה
 (91) כתיב ב"ה
 (92) כתיב ב"ה
 (93) כתיב ב"ה
 (94) כתיב ב"ה
 (95) כתיב ב"ה
 (96) כתיב ב"ה
 (97) כתיב ב"ה
 (98) כתיב ב"ה
 (99) כתיב ב"ה
 (100) כתיב ב"ה

כלל בפרש"י בכתיב חסר

בקשר עם פ' השבוע אנו מביאים צילומים נדירים ממענות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בביאור פרש"י בפרשתנו ובסיום פ' בראשית השייך לפרשתנו, ע"פ הכלל שנתבאר בשיחת ש"פ ראה תשמ"ג (סכ"ג) (הצילום נדפס ב'התוועדות' תשמ"ג ח"ד ע' 1952 ואילך. צילומים נוספים מהמשך המענה יובאו בעז"ה בגליונות שי"ל לש"פ וירא ולש"פ וישב ש.ז.)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בנוגע לכלל בפרש"י בענין חסר ויתיר, פרש"י מדגיש ומפרש תיבת "חסר" כאשר מדובר אודות ענין של חסרון – עברנו על כל פירושי פרש"י בחומש שבהם מובא הענין ד"חסר", וברובם – מובן בפשטות כלל זה, אלא שבכמה מהם, לכאורה, דרוש עדיין ביאור בהתאם לכלל זה.

ועל סדר הכתובים:

1) בראשית א, יד: "יהי מארת – חסר וי"ו כתיב, על שהוא יום מארה כו" – ענין של חסרון.

2) בראשית א, כח: "וכבשה – חסר וי"ו, ללמדך שהזכר כובש את הנקבה שלא תהא יצאנית כו", כי דעתה קלה ותנוק משא"כ הזכר – ענין של חסרון.

2) בראשית ו, ב: "כי טבת הנה – א"ר יודן טבת כתיב, כשהיו מטיבין כו' גדול נכנס כו". ואף שלכאורה מדובר כאן אודות ענין של חסרון [ומדוע לא כתב פרש"י "חסר" כתיב? – הרי: 1) זהו ל' ר"י [ר' יודן] (ולא דרש"י). 2) בשעת "ויראו [בני האלקים גר']" לא היו בחסרון (מעלה הכי גדולה שעד שנכנס גדול כו' – כי צנועות היו, ורש"י מוכרח לומר כן ע"פ פש"מ – ולא לכתוב חסר – ושלא היו צנועות), אלא שידעו שסופן לא טוב. 3) גם שמו יודן – חסר ה"א כתיב, ואם ידגיש חסר כתיב כו'.

על שאלתם בפרשתנו (נח ט, יב) בנוגע לפסוק "לדרת עולם", מדוע כותב פרש"י "חסר", הרי מדובר בענין של מעלה – דורם של צדיקים כו'?

כתב כ"ק אד"ש מה"מ: ה"ז פשוטו ש"מ שהדורות חסרים דורו של חזקי' כו'.

(* ראה פרש"י ח"ש [=חיי שרה] כד, טז.)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ההוראה מהנהגתו של נח שלא המתין לציווי ה'

כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכולתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו' ● פעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה" ● וההוראה: גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש", גאולה שאין אחרי גלות – צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה ● משיחת ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה

א. מובא בפרשתנו¹: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן ה' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה", ורק אז "ויצא נח . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה

וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלא-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"!? והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן,

3) שם, יח-יט.

4) שם ו, יט.

1) פרשתנו ה, ו-ז.

2) שם, טו-טז.

כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'.

ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו: "מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'5. והעצה לזה – בא . . אל התיבה"6, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)7 ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז יציל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם את הענינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה.

אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה; אלא שענין זה יכול להיות רק לאחר המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול **טהרה בעולם**8, ולאחרי כן, יכולה להיות

העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עליוי גדול יותר ממה שהי בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"9 (כפי שהי בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"10, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"11), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"12 – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי קודם המבול, כפשוט)13.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחר סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד **מקודם לכן** שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבבל את הכל"14, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"15, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו',

9) ראה ב"ד פי"ד, ז. פי"ג, ג.

10) ב"ד פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

11) פרשתנו ח, כא ובפרש"י.

12) שם ו, יא.

13) ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 52 ואילך.

14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.

15) ישעי' ו, ג.

בשנת תרפ"ט נגד היהודים, וכעת הוא ראש עיריית חברון – העיר שהיהודים מסרו לערבים! בו בזמן שיודעים בבירור, שהוא, או אחיו או בני-דודיו, נטלו חלק בפוגרום נגד היהודים!

ישנם עיתונים ותמונות מאותה תקופה, שעל פיהם יודעים ללא ספק שהיתה לו שייכות לזה. וכפי שיודעים מה שהם עשו אז ליהודים: הרגו יהודים, והשאר נמלטו כשהם פצועים. והוא (ראש העיר) אינו מסתיר זאת ואינו מתבייש בזה, אלא אדרבה, הוא מתפאר בכך שהוא גירש את אלו שאינם מאמינים במוחמד (שהי' משוגע כפי שכותב הרמב"ם), ולערבים אלו – לא לערבים שבמצרים, אלא לאותם ערבים שהרגו יהודים בתרפ"ט – מסרו את חברון!...

ובאים עוד בטענה, שבשלושים השנים האחרונות חברון שייכת לערבים, והרי זה 'סטאטוס-קוו'!... מה כאן ה'סטאטוס-קוו' – 'הרצחת וגם ירשת'! הם הרגו את היהודים שהיו שם, ולאחרי ה"רצחת" הי' "ירשת" – הלזה יקרא 'סטאטוס-קוו'!

"חזקות" הן טענה חזקה, עד ש"סוקלין ושוּרפין על החזקות"2 – אבל יש דין במשנה, ש"חזקה" צריכה גם טענה, היינו, שכאשר באים לאחד (שמחזיק בקרקע) ושואלים אותו מדוע הנך מחזיק בקרקע, והוא אומר "איני יודע" – אין זו "חזקה". אבל אם הוא אומר "של אבי היתה" – אזי טענה זו, יחד עם חזקת שלוש שנים (לא צריכים לחכות שלוש שנה, אלא די בשלוש שנים) – "הוי חזקה"; אבל צריכה להיות טענה. ואם-כן, כיצד אומרים שיש לו חזקה מכיון ש"רצחת וגם ירשת" – הרי זו לא חזקה!

האם זה נקרא 'סטאטוס-קוו'!?

ג. כאמור, מדוע היו צריכים לחוקק חוק? מישוהו שאל אותי: מה ההבדל אם יחוקקו חוק או לא, הרי לפועל כך היא המציאות (שיהודים לא גרים שם)? עניתי לו פשוט: כשמחוקקים חוק – אי-אפשר להתחרט מזה, ובפרט שעל החוק הזה הסכימו כל 24 השרים, שזהו דבר נדיר שיעבירו חוק שעליו חתומים כל 24 השרים; ובחוק זה, כל השרים – מקצה הימין עד קצה השמאל – הסכימו לתת את חברון לגוים!

כעת, מכיון שזה כבר חוק – הרי זה 'אבוד'3, ויתכן שאם היו 'מרעישים' על כך ברבים (ליהודי אסור לומר "אם הייתי יודע קודם", אבל אם היו 'מרעישים' **ברבים**) זה הי' מועיל.

ד. [. . .] מיד לאחר המלחמה אילו היו שולחים את הערבים שם לחפשי כש"כספם וזהבם אתם" – הם היו שמחים! כיון שהם שיערו בפשטות, שהדבר הראשון שיעשו הוא – לחסל את אלו שהי' להם קשר למעשי חבלה, וכל השאר – יקחו מיד את כל אשר להם, וגם ינקמו בנפש, כפי שהם עשו ליהודים. ובודאי הם לא העלו על דעתם כלל שיניחו להם להשאר שם!

ובסופו של דבר, לא רק שמאפשרים להם להשאר, אלא נותנים להם כל מה שרוצים: מעודדים אותם להגדיל את עסקיהם, מורידים מהם ענינים של מכס – העיקר, שלא יגידו שהיהודים אמרו לגוי לצאת מ"קרית מלך רב", שהרי זו לא דמוקרטיזם!... הערבים עצמם לא ציפו לכך, ורק לאחר שעבר זמן-מה ראו זאת בעיניהם.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מר-חשוון, ה'תשל"א – בלתי מוגה)

(2) קידושין פ, א.

מוצש"ק (דשבת ר"ח ניסן) פ' ויקרא תשל"א – פורסם לראשונה ב"יחי המלך" גיליון רסז ע' 15, ונדפס אח"כ גם באגרות קודש חכ"ס ע"ר רפב ואילך.

(3) להעיר ממכתב כ"ק אד"ש מה"מ לשז"ר בתאריך

"הרצחת וגם ירשת"?!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שאלו אותי: מדוע התחלתי לדבר על עניני ארץ-הקודש ברבים דוקא?

התירוץ על כך מאוד פשוט: עד עכשיו ניסיתי לפעול את הענין על ידי דיבורים בחשאי, וכשראיתי שאין זה מועיל לא היתה ברירה אחרת, אלא להתחיל 'להרעיש' על כך ברבים, ולעשות "שטורעם" מזה, אולי עי"ז יגיעו הדברים גם לאחרים, ובמילא אולי נוכל לפעול.

זו היתה הטעות, כנראה, בנוגע לחברון, שקודם לא דיברו על כך ברבים אלא פעלו בחשאי, אך ללא הועיל, והראי' - חוקקו חוק שליהודי אסור לגור בחברון! אמנם התירו ל-240 משפחות להתיישב שם, אך מיד ערכו מפה היכן מותר להם לגור והיכן אסור, וסידרו זאת באופן אשר המקומות שמותר ליהודים לגור בהם - הם מחוץ לגבולות חברון!

שאלתי: היתכן, כיצד מחוקקים חוק המוסר את חברון, עיר האבות, לערבים?! אפילו אם ברצונכם לפעול שיהודים לא יגורו בחברון - הרי היו יכולים לפעול זאת גם ללא חוק! כפי שאכן הי' בפועל, לאחר כל הענינים שהיהודים שם עברו, שלחו לשם אנשי-צבא כדי לגרש את כל היהודים החיים שם, ומדוע היו צריכים לחוקק חוק שחתומים עליו כל השרים שאסור ליהודים לגור בחברון?

שלחתי לשם שליח (קרוב) שישאל אותם כיצד יתכן שמוסרים את חברון לידי הערבים? וענו, שזה לא אמת, כי מותר ל-240 משפחות לגור שם.

שאלתי שוב: הרי המקום שהותר להם לגור בו, הוא מחוץ לגבולות חברון? וענו לי: מה זאת-אומרת, הרי זה מהלך עשרה רגעים בלבד ממערת המכפלה.

שאלתי: הרי שירטטתם מפה היכן מותר ליהודים לגור והיכן לא, אזי תסתכלו, איפוא, במפה ותראו שזה מחוץ לגבולות חברון, ומדוע הנכם מרמים שזה מהלך עשרה רגעים בלבד מחברון?! הרי אפשר לעמוד על גבול ארץ ישראל, ובמהלך של "רגע כמימרא" לעבור מא"י לחו"ל, שאזי לא נמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, ופטורים ממצוות התלויות בארץ (כתרומות ומעשרות שחיובם הוא בא"י). וכן להיפך - במהלך של "רגע כמימרא" לצד ימין נכנסים מחוץ-לארץ לארץ ישראל, ומחוייבים בכל מצוות אלו, ונמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" - ואם-כן, אין קשר בין 'גבול' למהלך עשרה רגעים.

כיצד, איפוא, מחוקקים חוק שליהודי אסור לגור בחברון?! ובפרט, שנמצאים שם אלו שצריכים להגן על בית-הכנסת של אברהם אבינו ומערת המכפלה! - כיצד מאשרת ממשלה יהודית לתת את חברון, נחלת אבות מאברהם אבינו, לערבים?!

ב. מאחר וזה לא הועיל, פעלתי מכיוון אחר:

ראש עיריית חברון הוא ערבי שנטל חלק (או אחיו, או בן-דודו, או דודו) בפוגרום שהי'

ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש - "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי' גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז - "זיפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה - הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי' גלות - צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים - בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה - אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

(16) שם ה, כ.

(17) זכרי' יג, ב.

(18) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב.

(19) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה - מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחספצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממהר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [. . .] וזוהי ההוראה - שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלותו²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא", אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" - הרי זה גופא ממהר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני" מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו - שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(20) פרשתנו שם, טז.

(21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.

(22) ויק"ד פי"ג, ג.

ההוראה משבת ראש-חודש מר-חשון

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ההוראה משבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי: היציאה¹ מחודש תשרי והכניסה לחודש מר-חשון היא לכאורה ענין של ירידה, וכפי שנראה גם לאיש פשוט: בחודש תשרי ישנם מועדים, ולא סתם מועדים – אלא "מרוכה במועדות"², משא"כ חודש מר-חשון אין בו שום יום-טוב! וכמדובר כמ"פ, בכל חודש ישנו יו"ט: בכסלו – חנוכה, וכיו"ב בכל שאר החדשים, ורק חודש אחד יחיד יוצא מן הכלל שאין בו אפי' יו"ט אחד – חודש מר-חשון. יתירה מזו, בחודש מר-חשון ישנו ענין של צער גדול: מובא בילקוט³, שבית המקדש הראשון נתחנך בחודש מר-חשון אך לא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו. ומסיים בילקוט, שכפי שהי' במשכן שבנה משה – שנגמרה מלאכתו בחודש כסלו, אך העמידוהו רק בניסן⁴ – ועקב כך נשאר "חוב" לחודש כסלו, "ומעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, ומה שלם לו הקב"ה – חנוכה חשמונאי", שאירע בחודש כסלו³ –

"וכן מר-חשון עתיד הקב"ה לשלם לו" בחנוכה ביהמ"ק השלישי (ע"ד מה ששילמו לבסלו בחנוכה בית שני בחנוכה), ואדרבה – ביהמ"ק השלישי יהי' "כפליים לתושי".

מזה רואים שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכך שבזמנו נגמר בנינו של בית ראשון ואעפ"כ לא חנכוהו אז, וזהו צער אמיתי, והראי' ממה שאומרים ש"מרחשון עתיד הקב"ה לשלם לו".

ונמצא, שבחודש מר-חשון ישנו צער כבר אלפי שנים, מאז שנגמר בנין בית ראשון בחודש מר-חשון!

אמנם מקווים שבמהרה בימינו בחודש מר-חשון יכונן ביהמ"ק השלישי, ובדיוק המילים "במהרה בימינו": בחודש מר-חשון גופא הרי ישנם ימים רבים [. . .] – מקווים ומבקשים, שבית המקדש השלישי יתגלה לא בסוף החודש, אלא "במהרה בימינו" – היינו, בתחלת החודש, ואכן "נאו"!

(1) ראה גם לקו"ש שבהערה 9.
 (2) ב"י לטור או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז
 שם ס"ב. וראה הוספה לשו"ע אדה"ז (להר"ן
 מדובראוונא) או"ח סקל"א ס"ח.
 (3) יל"ש מלכים א' רמז קפד.
 (4) פקודי מ, א. פרש"י ר"פ שמיני.

תוספת זהירות והידור בקידוש לבנה

בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לערוך ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

[. . .] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגויים²), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד³, אחר ז' ימים למולד⁴, ובמוצאי שבת⁵, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . אבל אם הוא אח"כ⁶ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"⁷, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף⁸ – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותר קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

(קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.
 (2) ראה מג"א שם סק"ד.
 (3) ראה ט"ז שם סק"ג.
 (4) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).
 (5) שו"ע שם ס"ב.
 (6) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.
 (7) רמ"א שם.
 (8) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה ש(כו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.
 * אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 60] יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש.

(השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענייננו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרנין" ווילג"14 ולראות איך ש"בת כמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] – לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

– על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא **תמיד** "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"יושב בשמים ישחק"¹⁷ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גורים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ה'ב') ה'תשל"א – בלתי מוגה)

- (14) איזור מפורסם במנהטן.
 (15) בלשון סגי נהור.
 (16) איוב כח, ג.
 (17) תהלים ב, א.
 (18) ראה מס' עבודה-זרה שבעה' 8 – דובר ע"כ
 באריכות בהמשך ההתוועדות (שיחור"ק שם ע' 169 – בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") – נדפס ב"יחי המלך" רעח ע' 13 ואילך.
 (19) זח"א קכט, א.
 (20) ישעי' ס, יט.

אבל עכ"פ – עד שביהמ"ק השלישי יתגלה, מובן שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכך שבזמנו נגמר בנין ביהמ"ק אך הוא לא נתחנך אז, זאת בנוסף להנ"ל שאין בו ימים טובים.

וא"כ, בחודש זה ישנה ירידה גדולה ביחס לחודש תשרי ה"מרובה במועדות".

ב. אעפ"כ כל חשבונות אלו אינם נוגעים ליהודי – כיון שהוא רק יודע ש"אני נבראתי לשמש את קוני"⁵, ושהקב"ה אומר ש"המעשה הוא העיקר"⁶, וענין זה ישנו גם בחודש מר-חשון. ואדרבה: לא רק "גם" – אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו"⁷.

[.] ויתירה מזו¹: בחודש מר-חשון מתחילה ונפתחת הדרך לסדר העבודה במשך השנה ב"המעשה הוא העיקר" ("ויעקב הלך לדרכו"), וכיון ש"כל ההתחלות קשות"⁸ וצריכים אז לפרוץ ("דורכרעכן") את הדרך, לכן ניתוסף בחודש מר-חשון יותר כח לעשות את העבודה. ועדיין יכול יהודי לשאול:

הרי⁹ בפשטות הכתובים המצב ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא ירידה לגבי המצב שלפני-זה, שאצל יעקב אבינו היתה לכאורה ירידה לגבי מצבו הקודם – לפני זה הי' ב"ארץ מגורי אביו"¹⁰, יצחק ואברהם (שגם אבי אביו קרוי בשם אב, כפי שרש"י מפרש¹¹ בנוגע לשמו של יתרו "רעואל") בבאר שבע, ואח"כ "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"¹², ל"חרון אף של מקום בעולם"¹³ – ללבן, שכמובן זהו מצב הפכי מהמצב (שהי' בזמן מאוחר יותר אצל יעקב) ד"וישב יעקב בארץ מגורי אביו".

וא"כ, שואל היהודי – כיצד יכול לפעול ע"י עבודתו ב"חרון"?

ע"כ אומרים לו שגם יעקב בהליכתו לחרון פחד מלבן ועשו¹⁴, אלא שהקב"ה הבטיח לו: "והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך גו"¹⁵, וליעקב הי' איתו בחרן "פחד יצחק" ו"אלוקי אברהם"¹⁶, עד שהקב"ה הבטיח ליעקב בהליכתו לחרון¹⁷ "והי' זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה גו' ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך", זאת-אומרת, לא רק שהוא יתפשט ויכבוש את כל הארץ, אלא גם "זרעך" יעשו זאת! שזוהי הברכה הכי גדולה שאפשר לתת לאדם בכלל וליהודי בפרט, שגם זרעו יהיו כמותו¹⁸.

ושמיעת הברכה מהקב"ה פעלה ש"וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם"¹⁹, היות

- (5) משנה וברייתא סוף קידושין.
 (6) אבות פ"א מ"ז.
 (7) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.
 (8) מכילתא (פרש"י) יתרו יט, ה.
 (9) קטע זה והקטעים שאחריו – כן הוא בהנחה שלפנינו (סה"ש תשד"מ ח"א ע' 537-8). והסגנון כו' צע"ק. ואולי הכוונה: בפשט"מ הרי הי' אז עלי' – מחרן לא"; אבל בדא"ח מוסבר שקאי על הירידה מחדש תשרי לעובדין דחול – ראה בארוכה לקו"ש חט"ו ויצא (ה) ע' 259 ואילך. ושם, דאע"פ שכבר הי' יעקב בהליכה לא", אבל עליו הי' עוד לברר את עשו כו', ולכן הי' צ"ל נתינת-כח מיוחדת ע"ז. ועד"ז בעבודת האדם הנ"ל. ועייל"ע.
 (10) לשון הכתוב ר"פ וישב. וראה ס"פ תולדות ור"פ ויצא.
 (11) ר"פ יתרו.
 (12) ר"פ ויצא.
 (13) פרש"י סוף פ' נח. וראה לקו"ש שם ע' 260 הערה 11.
 (14) פרש"י עה"פ ויצא כח, טו.
 (15) ויצא שם.
 (16) שם לא, מב.
 (17) שם כח, יד.
 (18) תענית ו, רע"א. במדב"ר פ"ב, יב.
 (19) ויצא כט, א.

מוקדש לעילוי נשמת
 ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול
 ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת
 יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

ו"משנתבשר בשורה טובה שהובטח בשמירה נשא לבו את רגליו ונעשה קל ללכת"²⁰. כלומר, אף שיעקב הלך מ"ארץ מגורי אביו" לחרון, הוא ידע שהקב"ה איתו ושומר אותו, ועוד יותר – דוקא שם יתברך בברכות הכי גדולות.

ומזה מובנת ההוראה עתה:

כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשון, ויהודי יוצא מחודש תשרי שמרובה במועדות כו' לעבוד עבודתו בעולם, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, ונפעל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז "אני נבראתי לשמש את קוני", ובמילא הקב"ה איתו. ואדרבה – דוקא המעשה הוא העיקר.

עד שדוקא כאשר עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (החל מחודש מר-חשון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "זרעך", כמאחז"ל²¹ ש"עיקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים", "מאי פירי – מצוות"²².

ג. ההוראה מכל האמור [בנוגע למעשה בפועל]:

בעמדנו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "ויעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק במחשבה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן הבא, ולעשות זאת עד לאופן ד"ופרצת",

שזה ימהר ויזרז יותר את ה"אחישה"²³ ד"עלה הפורץ לפנייהם"²⁴, ובחודש מר-חשון יבנה בית המקדש השלישי (כמש"כ בילקוט³), ובזה גופא – במהרה בימינו, והולך ומוסיף ואור עוד בזמן הגלות בכל עניני תורה ומצוות ובכל הענינים שיהודים זקוקים להם, ועוד בגלות יקויים "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"²⁵,

עד שבקרוב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגוים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמ"ש בהפטרה דפרשתנו²⁶), ובעגלא דידן. (משיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מ"ח, ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

- (20) פרש"י עה"פ. (21) פרש"י ריש פ' נח (מב"ר פ"ל, ו). (22) סוטה מו, סע"א. (23) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א. (24) מיכה ב, יג. ב"ר פפ"ה יד וברש"י שם. אגדת בראשית ספס"ג. (25) כמ"ש בגלות מצרים – בא י, כג. (26) שבת ר"ח – ישע"י סו, כ.

איך עוזבים את "זמן שמחתינו" בשמחה?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

- (1) חה"ס (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד). (2) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה גדולה", וכיון שהקב"ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" – אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך הי' "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפ"י אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) – צריך להיות "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה – הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"יושב ומשחק עם לויתן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חיין ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא – וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?!

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות ובתקופה שלא הי' כמוה, שבה אומרים על עבדות גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא הי' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! איי, מה זאת-אומרת? – הרי מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-עריית ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "יהרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("ווערט שטארקער און שטארקער")!]

– אעפ"כ, ע"י עבודתנו עכשיו בשמחה של מצוה, יבואו ל"יושב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע

- (5) מכות כג, רע"ב – במשנה. (6) ש"ב ו, טז. (7) ברכות לא, א. (8) ע"ז ג, ב. (9) ד"ה אין. (10) ב"מ נט, ב. וראה תוס' ד"ה קא חיין ואמר נצחוני בני: "הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר". (11) תהלים ב, ד. (12) ל' הזהר – ח"ב רנח, א. (13) לקו"ד ח"א סח, א-ב.

וכמנהג הידוע שבמוצאי שמח"ת היו מכריזים: "ויעקב הלך לדרכו" – ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. וראה גם לקו"ש חט"ו ע' 259 ואילך ובהנסמן שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה'תשמ"מ. ושמ, אשר שלימות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא אחרי סיום חודש תשרי – בהתחלת חודש חשון (ובזה גופא – אחרי ר"ח מר-חשון). (3) בסוף הל' לולב – נת' בארוכה לפני"ז בהתוועדות (שיחות-קודש תשל"א ח"א ע' 142 ואילך. לקו"ש ח"ז ע' 267 ואילך). (4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.